MONSTRES

[Abans de res, em permeto aquest parèntesi amb un necessari excurs a mena de presentació…

Em dic *Tamara Carrasco i Garcia* i vaig néixer a Martorell, Barcelona, fa 36 anys. Sóc una treballadora i activista social i política. Vaig participar activament en la defensa de les urnes, l'1 d'octubre de 2017, i sóc una de les fundadores del CDR, Comitè de Defensa de la República, de Viladecans, municipi on resideixo. L'abril de 2018 vaig ser detinguda al meu domicili per la Guàrdia Civil espanyola acusada d'un presumpte delicte de sedició, rebel·lió i terrorisme. Vaig ser empresonada preventivament a Madrid i, posteriorment, la Fiscalia Nacional em va acusar, sense aportar proves, de preparar un atemptat contra la caserna de la Guàrdia Civil a Barcelona i d'idear una crema de banderes. Em van prohibir sortir del municipi, un confinament que va ser aixecat el 30 de maig de 2019. Estic pendent de judici i esperant, també, veure i viure la República Catalana.]

Quan em van demanar participar en aquesta publicació vaig acceptar encantada aquest repte. Vaig reflexionar-hi molt, quina aportació podria fer en un medi acadèmic? Vaig redactar varis esborranys per acabar estripant-los -massa neutre, massa sentimental, massa personal, barreges massa temes…- per tornar a començar novament. (Et puc assegurar que la persona que m'ho va encarregar ha tingut molta paciència amb mi.)

Així que estimada lectora, prego disculpis aquesta explosió d'idees potser desordenades, perquè és ben personal. Les genera un procés interior que he viscut en les meves carns i n'he estat testimoni de molts altres casos, i no he trobat millor manera d'expressar-ho.

Podem parlar a nivell purament jurídic, polític, antirepressiu, psicosocial, personal, amb perspectiva de gènere i un llarg etcètera. Però al cap i a la fi és la meva vida, i et parlaré amb el cor. La part acadèmica i les conclusions hauran d'anar a càrrec teu, jo només et deixaré el meu testimoni.

Quan la Guàrdia Civil em va detenir sota protocol antiterrorista i em van retenir tres dies als calabossos de Tres Cantos, Madrid, abans de passar per l'Audiència Nacional, no tenia ni idea del que se'm venia a sobre. Però, no, aquest no va ser el pitjor moment, aquesta era només l'espurna que s'acabava d'encendre.

Em van confinar durant més d'un any al meu poble, (ara amb la pandèmia del Covid19 que per desgràcia estem vivint es pot imaginar mínimament el que va significar). Havia de presentar-me als jutjats cada dilluns, tenia vigilància i seguiments obvis i vaig estar sotmesa a un linxament mediàtic desmesurat. De la nit al dia, algú amb una signatura em va convertir en un personatge públic.

Tot això, va fer que em diagnostiquessin Síndrome d'Estrès Post-Traumàtic. Crec que és la primera vegada que ho dic en públic.

En certa manera se'm reclamava que fos perfecta en molts aspectes perquè algú va decidir també que fos un símbol. Una dona dura, forta, amb uns principis ferms, que no s'arronsa, perquè simbolitza un moviment, el caràcter d'un poble en lluita per la seva llibertat.

Però la realitat era ben diferent, la cuirassa que m'havia fabricat donava la imatge que s'esperava de mi. Però de portes cap en dintre el síndrome, m'estava dominant, no sabia que passava ni com controlar-ho. Mirava la finestra de la meva habitació i l'espiell de la porta de casa cent vegades el dia, no podia anar sola pel carrer, durant mesos vaig dormir al sofà i moltes de les meves coses estaven tal qual les havia deixat la Guàrdia Civil.

M'obsessionava tot el meu entorn però sobretot em feia mal la paraula terrorista.

Com es pot utilitzar una paraula tan dura contra algú que no mataria ni a una mosca? Un terrorista és una persona plena d'odi, que utilitza el terror per aconseguir els seus objectius. Si ha de matar, segrestar i extorsionar ho farà. I jo no, no puc odiar. És una cosa que m'ha costat molt de temps entendre: l'odi, la ràbia permanent, la impotència, la venjança són sentiments que et destrueixen. I són sentiments que només tens tu i t'afectaran a tu mateixa. Era una dualitat difícil de portar: qui ets versus qui creuen que ets.

Arriba un punt d'inflexió, toques fons de veritat i sabem que quan arribes a aquest punt tens dues opcions: o et treus del mig i desapareixes, o bé tires cap amunt.

Vull aclarir-vos una cosa: no vull donar cap llàstima, no me la tinguis, per més dur que et sembli. Tots a la vida patim moments durs: morts de persones properes, malalties greus...i a mi m'ha tocat això. Que no et doni cap pena, perquè vaig decidir demanar ajuda i sortir de la foscor en la que estava immersa. I a dia d'avui, quasi dos anys després, puc dir-te que ho estic aconseguint. Que els meus

monstres no van poder amb mi.

M’agrada parlar de monstres i miralls, perquè no he parat de creuar-me amb ells aquest temps. Ha estat molt difícil afrontar-ho, però crec que m’ha fet evolucionar com persona i fer-me més forta.

Parlarem de dos monstres, un que no podem controlar i un altre que si, i que en cap cas la fugida és una opció, t’hi has d’enfrontar.

El primer monstre són les clavegueres de l’Estat espanyol. No parava de preguntar-me: per què jo?. Lògicament personalitzava en mi mateixa tot allò que em passava i era un plantejament erroni. No era contra mi, era contra el que els hi venia bé que representés. Les clavegueres tenen mil eines per fer-te entrar en pànic i enfonsar-te: mediàticament, judicialment, policialment, etc.

[Si tens temps busca informació sobre el Projecte MK Ultra, és un programa sobre control mental creat per la CIA l’any 1950. És utilitzat per moltes forces policials en diferents variants. Donat que com representa que estem en democràcia i la tortura física no està permesa tenen els seus mecanismes alternatius. No, no és cap teoria de la conspiració. Està documentat i ho pot avalar qualsevol represaliat de qualsevol època.

Resumint-ho molt, és una tècnica psicològica que consisteix en tenir-te amb l’espasa de Dàmocles sobre el cap, patint. Tota la resta t’ho fas tu sola. Així maten dos ocells d’un tret:

1. Et desactives com activista tu sola, i desactives com una onada expansiva al

teu entorn.
2. No inverteixen tants recursos com abans (per que el recurs ets tu mateixa) i així ells poden utilitzar els estalvis en el que vulguin.
3. Demonitzen una lluita legítima amb casos com el teu.]

Seguim. Començaven a arribar-me amenaces molt dures, les crítiques i insults també ho eren, van assenyalar casa meva amb pintades. I no passava res, qui representa que m'havia de defensar? Ningú. M'ho tenia que menjar jo. Així que em vaig crear un cercle personal amb el meu terapeuta, el meu advocat i antics represaliats (acusats del cas Pandora, de les detencions del 92 abans de les Olimpíades, del 95 a Barcelona i represaliats d'Euskal Herria...), només ells podien ajudar-me.

Els que representa que estaven en el meu vaixell també van contribuir a la

deshumanització. Els que ens havien de portar a una suposada República no estaven per la labor, van primar els seus interessos partidistes ficant-nos pràcticament en un calaix d'un oblidat armari als represaliats i menystenint en certa manera el nostre patiment. Amb el que ha passat els últims 3 anys des d'aquella tardor de 2017 pots extreure'n les teves pròpies conclusions. Han manejat els temps i han orientat les mobilitzacions com han volgut per contenir la dissidència i seguir fent el de sempre. (penseu per exemple en el Tsunami Democràtic i la Taula de Negociació). Tot plegat va fer mal, molt mal.

A aquest monstre no se'l pot dominar, és com el déu de la guerra, crea el caos, destrueix, i si li talles un tentacle li'n surten tres més.

El segon monstre ets tu mateixa, i amb molt d'esforç i treball, a aquest si que el pots dominar i vèncer.

Quan et fiquen en un embolic com aquest, tu mateixa et poses davant d'un mirall: tu i els teus monstres.

Hi ha centenars de persones que es fiquen amb el teu físic pel simple fet de ser dona, per com penses, per respirar, en definitiva per viure. El teu entorn més immediat tampoc sap com gestionar-ho i en molts casos el que fan és empitjorar la situació, perquè la culpa és teva. Perquè si no fossis independentista i activista no estaries en aquest embolic. Et converteixes en un vas d'aigua que es va omplint gota a gota. A nivell social has de ser un símbol del feminisme, de l'independentisme, de l'antifeixisme... I no, només ets una persona. Amb les teves errades i els teus encerts, i no és gens just que portis tot el pes del món sobre les espatlles. Estava cansada de ser Tamara Carrasco.

I va arribar el dia que vaig decidir posar la meva vida al centre. (si, una gran frase mal utilitzada últimament). Vaig decidir perdonar-me a mi mateixa, vaig decidir estimar-me.

No sóc partidària de fer plans de futur, i més a les portes de tenir un judici mediàtic tan dur. Però tot i així vaig entendre que la meva vida, la meva llibertat, la meva dignitat, la meva situació, tot, absolutament tot era meu. Perquè en algun moment seria oblidada, com tants i tantes altres, i em quedaria sola amb els meus monstres. I sabeu què? Que al segon monstre me l'estimo, perquè m'ha ensenyat lliçons de vida immenses, que em serviran per sempre. Perquè m'ha ajudat a conèixer a gent meravellosa. I sobretot, perquè m'ha fet valorar coses, a les que en el dia a dia no li

donem importància, com la llibertat.

Tinc molt treball per endavant, i un futur esperançador!

Després de llegir aquestes ratlles sé que és molt difícil donar-li un caire acadèmic a allò que explico. M'agradaria que, al menys, li donis un valor humà, perquè qui educa, o qui ensenya i aprèn, tracta de vides i de persones. Tot el que estudiem i treballem, en definitiva, té l'objectiu de millorar la vida de les persones, d'avançar en el progrés de la Història. Així que, comencem per humanitzar-nos, per una vegada deixem les teories marxistes, o tantes altres que fem servir, i mirem-nos als ulls. I posem la vida al centre, però de veritat, no com una frase feta.

El patiment de tants i tants represaliats al llarg de la nostra lluita per la llibertat ha de tenir un sentit. I aquí és on entres tu. Ignoro qui llegirà aquest article, però els futurs advocats, periodistes, psicòlegs, psiquiatres, i un llarg etcètera teniu molt a dir.